

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Martha de Vries (62) is moeder van Maureen (35) en Tessa (37) en oma van twee kleinkinderen

“Ik heb geen andere kleinkinderen dan Dominic en Michèl. Toch zijn ze voor mij specialer door wat ze hebben meegemaakt. In beide zwangerschappen kreeg Maureen zwangerschapsvergiftiging, de jongens zijn allebei via een spoedkeizersnede geboren. Dominic was toen nog maar 31 weken, Michèl 33 weken. Ze waren niet groter dan een pak suiker.

Maureen was in verwachting van Dominic toen ze me opbelde om te vertellen dat ze in het ziekenhuis was opgenomen. Ze had een te hoge bloeddruk en haar buik deed zeer. Ik weet niet meer precies wat ik op dat moment dacht, maar ik was ervan overtuigd dat het wel goed zou komen. Die bloeddruk zou wel zakken, dat wist ik zeker.

De volgende dag zocht ik haar op. Ik zag haar witte gezicht boven de lakens uitsteken en realiseerde me dat het niet alleen een kwestie was van een te hoge bloeddruk. Ze had het HELLP-syndroom. Ook haar leven was in gevaar.

Ik heb nooit gedacht dat ze het niet zou halen, maar angstig was het wel. Er ging van alles door me heen. Ik had daar liever gelegen, dan had ik het van haar kunnen overnemen. Ook over de jongens maakte ik me zorgen. Als ik naar Dominic keek, die in een couveuse lag, zag ik zijn hart heel hard kloppen in dat kleine lijfje. Het is niet meer voor te stellen dat die jongens voor hun leven hebben moeten vechten, terwijl het nu zulke banjers zijn. Eerlijk gezegd denk ik dat Maureens tweede zwangerschap te snel na de eerste kwam. Ik vond het natuurlijk leuk dat er weer een kleinkind op komst was, maar Maureen had nog zoveel zorgen om Dominic. Ze was bang dat zijn ademhaling ineens stopte. Dat was ook gebeurd toen hij met negen dagen hersenvliesontsteking

[Lees verder op pagina 22>](#)

‘Ik heb mijn moeder veel slapeloze nachten bezorgd’

Maureen de Vries is moeder van Dominic (7) en Michèl (6)

“Mijn moeder heeft heel wat slapeloze nachten om me gehad. Ik rookte mijn eerste sigaret toen ik dertien was en liet op mijn vijftiende een tatoeage zetten. Als puber vond ik dat ik prima wist wat goed voor me was. Pas nu ik zelf moeder ben, kan ik me voorstellen wat een zorgen ze gehad moet hebben.

Tijdens mijn eerste zwangerschap heb ik twee weken op de afdeling high care van het AMC gelegen, omdat ik het HELLP-syndroom had. Ik had pijn tussen mijn schouderbladen, pijn in mijn bovenbuik, was misselijk en voelde me griepig. Dominic is uiteindelijk met een spoedkeizersnede gehaald, omdat zijn hartslag plotseling omlaag ging.

Hij was nog maar heel klein, maar ik reageerde er nuchter op. Ik wist niet hoe het was om een kind te hebben of wat er kon gebeuren. Pas toen ik naar de couveuseafdeling werd gebracht, kwam het besef een beetje. Ik schrok van alle slangetjes die nodig waren om hem in leven te houden. Ik kon me niet voorstellen dat het mijn kind was dat daar lag, probeerde me uit zelfbescherming niet aan hem te hechten, omdat ik bang was hem te verliezen.

Na vijf dagen mocht ik naar huis. Dominic moest in het ziekenhuis blijven. Vreselijk vond ik dat. Ik wilde weer in mijn eigen bed slapen, maar ook mijn kind meenemen. Ik leefde op de automatische piloot, pendelde heen en weer naar het ziekenhuis. Ik nam geen rust, nam ook geen tijd om het allemaal te verwerken. Ik wilde mijn leven weer oppakken.

Ook Michèl is met een spoedkeizersnede gehaald. Ik had pre-eclampsie, een minder ernstige vorm van zwangerschapsvergiftiging. Als ik er nu over praat, word ik emotioneel. Maar in die tijd stond ik niet stil bij wat me overkwam. Ik wilde er weer zo snel mogelijk voor mijn kinderen zijn. Anderhalve week na mijn ontslag reed ik zelf heen en weer naar het ziekenhuis. Ik wilde niet afhankelijk zijn van de hulp van anderen.

Mijn moeder was er elke dag, dat vond ik fijn. Ze deed precies de dingen die me écht hielpen. Ze maakte het huis schoon en deed de was. Ik hoefde haar daar niet om

[Lees verder op pagina 22>](#)

‘Problemen, daar praten wij niet over met elkaar’

Martha >

kreeg. Daarom lag onder zijn matras een matje dat een signaal zou geven als hij niet meer ademde. Als ik oppaste was ik altijd bang dat dat dan zou gebeuren. Ik ging vaak bij hem kijken om te zien of hij nog leefde.

Ik denk niet dat Maureen heeft verwerkt wat haar is overkomen, de zwangerschapsvergiftiging, de spoedkeizersnedes en de angst om de jongens te verliezen. Ook al hebben we daar samen nooit over gesproken, ik ben geen prater. Maar ze slikt medicijnen om rustig van te worden, ze heeft er dus nog steeds last van. Ik hou niet van pilletjes, maar het helpt haar blijikbaar wel.

Oppassen doe ik nog steeds. Eén dag in de week haal ik de jongens van school en doe leuke dingen met ze. Ik hou er van om te zorgen, al moet ik zeggen dat het met twee jongens wel heel anders is dan met twee meiden, hoor. Die jongens hebben het soms zelfs te druk om te eten, ze vragen een hoop energie.

Dat zie ik ook aan Maureen. Ze komt nooit tot rust, werkt drie dagen per week en is als klassenmoeder heel actief op school. Daar maak ik me wel eens zorgen over. Ze neemt veel hooi op haar vork en komt weinig toe aan eigen dingen. Maar ik zeg er niets van. Ze denkt er vast anders over.

En eigenlijk was ik zelf net zo, ik was ook meer met de meiden bezig dan met eigen hobby's. Maar als opvoeder lijkt Maureen niet op mij. Ik had meer regeltjes. Elke dag was het: Fabeltjeskrant kijken en dan naar bed. En de kinderen moesten hun bord altijd leeg eten. Dat hoeven Dominic en Michèl van haar niet. Pas ik op, dan gebeurt het wel. Dat wil ik.”

Maureen >

te vragen, ze deed het gewoon. Over hoe het met me ging praatten we niet. Dat hadden we thuis nooit gedaan. Problemen hield je voor jezelf. Mijn moeder hoefde niet te weten hoe rot ik me voelde.

Michèl was een jaar toen mijn man en ik de grootste zorgen om de kinderen achter de rug hadden. Het besef wat ik had meegemaakt kwam en ik had geen geduld meer voor de kinderen, op wie dat een uitwerking had. Ze maakten ruzie met elkaar, kopieerden mijn gedrag. Sloeg ik met de deur, dan deed Dominic dat even later ook.

Op aanraden van kennissen vroeg ik de huisarts om anti-depressiva. Ik wilde per se overleefd blijven om te kunnen blijven werken. Mijn werk was mijn uitlaatklep. Nog niet zo lang geleden ben ik met die medicijnen gestopt. Ze gingen tegen me werken, vlakten m'n emoties erg af. Ik heb ze niet meer nodig, kan weer normaal functioneren. Al weet ik dat ik best nog wat te verwerken heb.

Mijn moeder helpt me nog steeds. Voor de jongens is ze een echte superoma, één die ervoor zorgt dat ze eerst iets eten en drinken, voordat ze wat gaan doen. Rust en regelmaat, dat vindt ze belangrijk. Ik ook, al ben ik daar, geloof ik, wel wat lossier in.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.